

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – JAN HAŠKO

ŽÁK

My jsme Niki, Danča a Pavlína a na chvíli vás vezmeme na rockové pódium

Rocková hudba, koncerty, kapela Coda, jsou pojmy, které neodmyslitelně patří k Honzovi Haškovi.

Pro generaci našich rodičů a vlastně i některých prarodičů, kteří vyrostli s rockovou hudbou je Honza a kapela Coda doslova žijící legenda.

Jak ale ale Honza zapůsobil na nás, tři náctileté holky?

Co jsme odhalily v jeho příběhu, a co on sám v rockové hudbě našel?

Jaké je jeho životní motto, a jak do toho všeho zapadá Karel Gott?

To vše jsme společně probraly, ale pojďme hezky od začátku, jak se Honza dostal k muzice.

PAMĚTNÍK

00:01:53 - 00:02:02

„Hrál jsem fotbal na základní škole. Dělal jsem gymnastiku, prostě všechny sporty mimo basketbalu.“

ŽÁK

Na učilišti do toho však přišel nečekaný úraz a problém s páteří .

PAMĚTNÍK

00:02:46 - 00:02:51 *„Doktor mi řekl, že ten fotbal už závodně hrát nemám.“*

00:03:04 - 00:03:07 *„Když jsem byl v té nemocnici, tak mi naši přinesli kytaru.“*

ŽÁK

A Honza se naučil 3 základní akordy a po návratu na učiliště začal hrát na školních akcích. Ke zpěvu se dostal jak říká sám náhodou

PAMĚTNÍK

00:04:24 - 00:04:46

„My jsme měli...první moje písnička...a teďka potlesk.“

ŽÁK

A cesta ke zpěvu byla tak otevřena A Honza tím objevil další věc: Magii potlesku pro umělce, protože jak sám říká.

PAMĚTNÍK

00.04.48 - 00.04.51

„To je něco nejkrásnějšího, co může být.“

ŽÁK

Honzovo jméno je nejvíce spojeno s kapelou Coda.,Kapela letos slaví 40 let a jedno z témat o kterém jsme se bavili bylo, že rockové kapely neměly v 80. tých letech, díky politickému systému, na různých ustláno. Musela si tím projít i Coda?

PAMĚTNÍK

00:08:16 - 00:08:22

„Samozřejmě jsme nějaké zakazy měli a nebyli jsme z toho šťastný. Museli jsme hrát na Politické písni.“

ŽÁK

Politická píseň nucená akce organizovaná komunistickým systémem.

ŽÁK

Jiný příběh, který se odehrál na tehdejším okresním národním výboru, je pro nás z dnešního pohledu až usměvně absurdní.

PAMĚTNÍK

00:10:37 - 00:10:55

„My máme písničku na rohu ulice hospůdku mám. “pivo lahvový, pivo smíchovský” to se tam zpívá a ten soudruh mi říkal, že jsem řval na lidi, provokoval jsem je k alkoholu. Já jsem říkal “soudruhu, já jsem neřval, já jsem to zpíval.”

ŽÁK

Což třeba znamenalo, že kapela nemohla dočasně koncertovat a hranicemi okresu.

ŽÁK

Po Sametové revoluci by člověk řekl, že se vše obrátí k lepšímu, ale objevila se nová konkurence.

PAMĚTNÍK

00:20:52 - 00:21:00

„Bylo to mnohem těžší horší. Dostaly se sem zahraniční kapely, veliký koncerty. Do té doby tady nebylo vůbec nic.“

ŽÁK

Přesto všechno kapela s Honzou v čele stále hraje a vyprodává sály, což jsme sami zažily na vlastní uši a oči. Během našeho povídání si prohlížíme i kapelovou foto kroniku, a jako holky hodnotíme tehdejší módu a image kapely. Jedna historka nás doslova odrovnala.

PAMĚTNÍK

00:38:04 - 00:39:03

„Ale věděli jsme, jak ti muzikanti chodí oblečení. Protože jsme chtěli být jako výjimečný jako každý chce být nějakým způsobem výjimečný. Tak jsme hráli tam...vymysleli jsme na ten začátek pruhovaný kalhoty. To byly normálně pruhovaný kalhoty. A já protože jsem měl tu průpravu z toho.. tak jsem chtěl v legínách...NO legíny...Já dodnes legíny jo...ale tenkrát legíny nebyly. Tak jsem přemýšlel a koupil jsem si troje černý punčocháče. Dámský punčocháče.. Aby to prostě nebylo průhledný. A teď jsem si vzal jedny a teď před tím zrcadlem...”ještě to je vidět”. Tak druhý a třetí...“

ŽÁK

Nad fotkami se zastavujeme nad člověkem, se kterým se krom hudby pojí i celoživotní přátelství.

PAMĚTNÍK

00:14:45 - 00:15:11

„S Radikálem jsme hráli v Lokti a teďkom tam přišel člověk.. jsem říkal “tak to je, s tím člověkem bych jednou chtěl hrát”. A to je ten člověk se kterým já prožívám 45 let.“

ŽÁK

Mluví Honza o svém parťákovi z kapely Martinovi Uxovi

ŽÁK

S Honzou jsme strávili skoro dvě hodiny a samy jsme se divily, jak že ten čas letí, když se člověk pořád směje a baví se životními příběhy, které by vydaly na dalších 5 a více takových reportáží.

A jaké, že je motto člověka, který v 66 letech nosí dlouhé vlasy, tráví čas v dodávce na koncerty a dokázal nás zaujmout svým vyprávěním?

PAMĚTNÍK

00:36:34 - 36.50

„A jsem rád, když někomu třeba pomůžu. Je smutnej, já mu říkám “hele, to bude dobrý. Co chceš zahrát?” Ten tam takhle sedí, pláče a já pláču pomalu taky. Prostě hrát pro ty lidi, mě tohle strašně baví.“

ŽÁK

A jedním slovem dodává něco, co se neslyší každý den:

PAMĚTNÍK

00.36.50

„Lidi jsou skvělý.“

ŽÁK

A jak do toho zapadá Karel Gott? takhle nám na konci rockový matador odpovídá, kdo je jeho vzorem

PAMĚTNÍK

00:00:04 - 00:00:20

„Jednoznačně pan Karel Gott. Svým přístupem k lidem...prostě na koncertech...prostě do poslední chvíle, kdo tam byl poslední s notýskem, tak on prostě neodešel. Takovýhle mistr, když tohle dokáže, tak takový bych jednou chtěl být.“

ŽÁK

A jak zakončit tuhle reportáž? Běžte se, tak jako my, podívat na koncert Cody, a třeba si dejte s Honzou po koncertě nějaký drink na baru, sami si tak potvrdíte naše slova. Honzo díky a ať ti to dál zpívá!